

França, Le Pen, Macron...

JOAN FRANCESC MIRA

Si els darrers quinze o vint anys hi ha un fenomen ben constatat —i alarmant— en l'evolució electoral de la República Francesa, és que l'ascens del Front Nacional es va produir sobretot allà on abans solia triomfar el Partit Comunista. I així ha continuat, en expansió constant, i fins ara. Ja sé que el vot a Le Pen pare, i més encara a Le Pen filla, ha crescut especialment en zones deprimides, afectades per la decadència de la mineria o de la indústria pesada, en *banlieues* populars marginals o deixades, entre molta gent que mira el futur amb escassa esperança. També és cert, però, que en altres regions de França d'evolució diferent (com el sud i el sud-est, per exemple), l'ascens de la dreta extrema ha sigut igualment formidable. I és cert, així mateix, que l'esquerra (esquerra nova o radical, comunistes clàssics, socialistes...) sembla que ha deixat de ser percebuda com a pròpia o pròxima per aquests sectors socials, els quals, cada vegada més, s'aboquen a una dreta populista i reaccionària... que predica amb un llenguatge sovint paral·lel i quasi idèntic al de la demagogia d'una certa esquerra extrema. Coses així explicava jo ací mateix fa aproximadament un any, i no té gens de gràcia que s'hagen confirmat de manera tan clara. El fet, en tot cas, no és ni recent ni inesperat, com suposen molts comentaristes ben poc informats: fa quinze anys Jean-Marie Le Pen va superar el socialista Lionel Jospin en el primer torn de les eleccions presidencials. Aquella nit, a les televisions franceses, Le Pen triomfant declamava, amb passió desfermada, que aquell resultat era el triomf

dels obrers, dels miners, dels desocupats, dels pagesos, dels pobres, del poble de França, i que era un triomf contra la globalització, contra la gran banca, contra les multinacionals, contra la burocràcia europea, i altres frases exaltades que no hauria superat un trotskista entusiasta. No és cap fantasia meua retroactiva: va ser així. I aquest llenguatge (siga quin siga el programa real que amagava o amaga) ha continuat funcionant amb una eficàcia imparable. Acompanyat, això sí, de la versió més tancada i més dura d'un patriotisme intolerant, xenòfob, exclouent i aspre, tan atractiu per a una part molt gran dels electors joves i d'allò que se'n deia "classes populars". I jo, en les meues passejades matinals, encara veig a les parets cartells de les eleccions de l'any passat, o del Primer de Maig d'enguany, on els grups de l'esquerra dita radical demanen l'eixida de l'euro i de la Unió Europea, culpables de tots els mals, exactament com Madame Le Pen, i aproximadament com Monsieur Mélenchon, a major glòria i alegria del

tsar Vladímir Putin. Els joves del PCPE, i alguns altres (inclosa una gran part dels seguidors de Pablo Iglesias i fins i tot, ai, un petit sector dels meus amics de Compromís) van una mica curts d'informació, sobretot d'informació comparativa.

Deu ser això mateix, o una forma singular de sectarisme doctrinal irresponsable, el que explica l'estranya posició de Mélenchon, que es negà a demanar el vot per a Macron: gran escàndol general, i justificacions sofisticades i rebuscades per part d'alguns intel·lectuals de gran fama, començant per l'inefable filòsof popular Michel Onfray. I continuant, també, amb alguns representants insignes del Podemos hispànic, per als quals Emmanuel Macron i Marine Le Pen eren pràcticament equivalents. Que el Senyor els guie pels viarans de la vida, o els faça caure de la burra o del cavall com a sant Pau pel camí de Damasc. Molt més clares tenia les idees el jove Mohamed Gammoudi, treballador d'un restaurant a París, que la nit de l'elecció, davant del Louvre, declarava al diari *Le Monde* que el seu únic desig era "*que Macron soit les plus haut possible*", a fi que la candidata de l'extrema dreta quedara "*au plus bas*". Havia comprès una cosa ben simple: com més abstenció o més vots en blanc, més alt seria el percentatge que aconseguiria Le Pen. I claríssim era també l'editorial de *Libération*, el dia 5, que afirmava: "Tota abstenció, tot vot en blanc, tot vot nul, o siga tot vot que li mancarà a Macron, farà pujar mecànicament el percentatge de vots nacionalistes [*vaja, d'allò que entenen per "nacionalistes": patrioters i xovinistes o cosa pitjor...*]. Amb el mateix nombre de paperetes, els xenòfobs semblaran més forts". Elemental, claríssim, però hi ha massa pensadors molt esquerrans, de cervell recargolat (en què pensaven, Déu meu?), que han estat incapaços d'entendre-ho: la doctrina els encega, i els fets no compten davant d'una teoria perfecta. A la República Francesa, al Regne d'Espanya, o a la República Bolivariana de Veneçuela.

«MÉS CLARES TENIA LES IDEES EL JOVE MOHAMED GAMMOUDI, TREBALLADOR D'UN RESTAURANT A PARÍS, QUE LA NIT DE L'ELECCIÓ DECLARAVA A 'LE MONDE' QUE EL SEU ÚNIC DESIG ERA "QUE MACRON SOIT LES PLUS HAUT POSSIBLE", A FI QUE LA CANDIDATA DE L'EXTREMA DRETA QUEDARA "AU PLUS BAS"»